

vodněna podle §§ 89 a 93, druhý odstavec j. n., které nečiní podmínkou příslušnosti jimi upravené údaj zvláštního místa platebního na směnce, nýbrž zmiňují se o soudu místa platebního vůbec. Nezáleží na tom, že žalobkyně při dalším jednání opírala příslušnost o § 93 první odstavec j. n. a že nepoukázala výslovně také k odstavci druhému tohoto paragrafu, pokud se týče k § 89 j. n.

Čís. 11098.

Souhlasný názor nižších soudů, že jest vypustiti dodatek »obecně prospěšné« z firmy družstva, jemuž nebyla ministerstvem sociální péče přiznána povaha prospěšného družstva, není ve zřejmém rozporu se zákonem (§ 16 nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 19. října 1931, R I 778/31.)

Rejstříkový soud vyzval družstvo, by vypustilo ze své firmy dodatek »obecně prospěšné«. Výzva se stala k žádosti ministerstva sociální péče, jež ji odůvodnilo tím, že používáním označení »obecně prospěšné« mohla by býti veřejnost uváděna v omyl, že družstvu byl ministerstvem sociální péče přiznán charakter obecné prospěšnosti ve smyslu čl. 30 stanov Státního bytového fondu pro péči o malé byty, což se ve skutečnosti nestalo. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle čl. 16, druhý odstavec, obch. zák. jsou přípustné jen takové přídomky (dodatky) k firmě, jež slouží k bližšímu označení osoby nebo závodu. Již z toho jest zřejmo, že přídomky ty musí odpovídati pravdě a nesmí býti způsobilé, by v širší veřejnosti vzbuzovaly klamné domněnky o osobě neb o závodu. Dopisem ze dne 20. června 1931 požádalo ministerstvo sociální péče v Praze o výmaz označení »obecně prospěšné« z firmy z důvodu, že používáním tohoto označení mohla by veřejnost býti uvedena v omyl, že družstvu tomu byl ministerstvem sociální péče přiznán charakter obecné prospěšnosti ve smyslu čl. 30 stanov Státního bytového fondu pro péči o malé byty, což se ve skutečnosti nestalo. Podle dopisu téhož ministerstva ze dne 25. června 1930 družstvo prohlásilo, že nechce míti nic společného s obecně prospěšnými družstvy, podporovanými státem, a proto družstvu nemohl býti udělen státní příspěvek podle zákona o stavebním ruchu čís. 45/30 sb. z. a n. a ježto zákon podporu jiných družstev než obecně prospěšných nepřipouští. Podle toho opověď znění firmy a zápis firmy společenstva v rejstříku společenstev neodpovídá skutečnosti a zásadě pravdivosti ovládající firemní rejstřík, naopak má nesprávné označení povahy družstva, že mu byla přiznána povaha obecné prospěšnosti, a jest proto provedený zápis nepřipustný. Proto bylo napadeným usnesením rejstříkového soudu správně uloženo vyloučení dodatku, uvedeného v doslovu firmy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost vytýká napadenému usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, zřejmý rozpor se zákonem a zmatečnost.

Ji spatřuje v tom, že nižší soudy vůbec nevyšetřily, zda družstvo podle stanov a podle své skutečné působnosti může býti pokládáno a proto také označováno za obecně prospěšné. Leč vytýkané opomenutí bylo jen důsledkem právního názoru rekursního soudu a nezakládá zmatečnost. Právní názor rekursního soudu, který vedl k potvrzení usnesení rejstříkového soudu, a tudíž ani jeho rozhodnutí není ve zřejmém rozporu se zákonem, neboť zřejmá protizákonnost znamená, že otázka, o niž jde, je v zákoně řešena určitě a přesně, takže nemůže vzejít pochybnost o úmyslu zákonodárce, a že přes to bylo vydáno rozhodnutí, odporující předpisům zákona (srovnej rozhodnutí čis. 745 sb. n. s.). Tomu v tomto případě tak není. Nedostává se tudíž předpokladů § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čis. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 11099.

Opravné prostředky proti usnesením podle čl. XXXIII uvoz. zák. k c. ř. s. řídí se předpisy civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 19. října 1931, R I 811/31.)

K návrhu zástupce chudých zprostil ho soud první stolice dalšího zastupování žalující strany. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Zřízení (§ 64 čis. 3, § 66 c. ř. s.) jakož i zproštění právního zástupce chudé strany spadá do oboru civilního soudního řádu, a platí proto, jak vyplývá z § 522 c. ř. s., ustanovení c. s. ř. o opravných prostředcích i o usneseních podle čl. XXXIII úv. zák. k c. s. ř. Poněvadž usnesení prvního soudu bylo rekursním soudem potvrzeno, byl další rekurs podle § 528 c. ř. s. nepřipustný a bylo ho odmítnouti, an tak neučinil již soud první stolice.

Čís. 11100.

Bylo-li ujednáno, že pojišťovna odstoupí od pojišťovací smlouvy s pojistníkem, bude-li novými zákonnými předpisy rozšířeno úrazové pojištění na zaměstnance pojistníkovy, kteří byli u pojišťovny hromadně pojištěni proti následkům tělesných úrazů, nesplnila se tato podmínka zákonem ze dne 9. října 1924, čis. 221 sb. z. a n. se změnami a doplňky zákona ze dne 8. listopadu 1928, čis. 184 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. října 1931, Rv I 661/30.)

Žalující pojišťovna uzavřela se žalovaným majitelem velkostatku v říjnu 1921 pojišťovací smlouvu, podle níž byli zaměstnanci v lesnictví